

Kjærlighedsvisen

om

Leonard og Mathilde.

Mel.: Ensom i skovrige Dale o. s. v.

Kjædede Leonard, Mathilde! —
Mathilde var kjærlig og søm,
Knappt nogen Dag de var skilte;
Et Aar forsvandt som en Drøm.

„At Leonard, du sad ved min Side,
Du spor mig din Vre og Tro,
Mit Sind staar ei længer til at stride,
Der Sorger og Uro mon bo.“

V box 13:386

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40 50 60 70 80 90 300 10
10 mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
200
10
20
30
40
50
60
70
80
90
300
10

„Al Leonard! Al Leonard, hvor er du?
Jeg raaber, jeg Svar ikke faar.
Jeg tror, at du haver mig sveget,
Men hvorfor, det ei jeg forstaar!“

„Jeg flyr over Bjerg over Dale,
Jeg raaber til ingen Gavn,
Ja Klipperne heller vil svare,
Og Boverne hvissed' mit Navn!“

„Min Moder for længesiden døde,
Min Fader ei kjender jeg til
Ei findes en Sjæl her paa Jorden,
Som værge og hjælpe mig vil.“

„Den Tid, jeg i Ungdommens Dage
Opblomstred' i fagreste Vaar,
Min Fader fra Hjemmet bortrejste
Og alene min Moder da staar.“

„Her sidder jeg ene ved Stranden,
Og Bølgen besylder min Fod,
Taus stirrer jeg udover Havet,
Men intet opfrisker mit Mod.“

„Og gaar jeg i Lunden den grønne,
Og tænker paa soundne Tid,
Da monne saa grandt jeg mærke,
At mig Skjæbnen har været ublid.“

„Her hører jeg Fuglenes Stemme,
Sin Skaber de prise i Kor, —
Al aldrig, aldrig forglemmer
Jeg Barndommens herlige Vaar!“

„Vel 14 Aar knapt jeg fyldte,
Da Elskov opflammet mit Bryst.
Leonard mit Hjerte jeg skjenkte
Med Barndoms uskyldige Lyst.“

„Sou Blomstrene voge i Dalen
Oppvoxede Leonard og jeg;
Vore Forældres Glæde vi vare,
Til Ulykke kjendte vi ei.“

„I Skogene sprang vi tilsammen,
Og Haanden hverandre vi gav,
Og svor hinanden ved Himlen
Trofskab til Død og Grav.“

„Og som vi vandred' tilsammen
Og leiret paa Græsbakken var,
I Lindetræets Bark han behændig
Med Kniven mit Navnetræk skar.“

„En Aften jeg sad i mit Kammer,
Leonard indtraadte til mig,
Han sagde: „jeg maa nu bortdrage,
Men snart jeg gjentommer til dig!“

„Jeg ind til min Moder da ilede,
Ned segned jeg for hendes Fod,
Der laa jeg i Taarerne badet,
Og Leonard ved Siden stod.“

„Han lagde sin Haand da paa Sværdet,
Og svor ved Staberens god:
„Jeg skal dig aldrig forlade,
Før svomme jeg skal i mit Blod!“

„Han sagde: „Mathilde den skønne,
Vær glad i din Gu og dit Sind!
Om Aftenen, naar du vil bede,
Da gaa til den urgamle Lind.“

„Vore Navne i Barken er skrevet,
Og vorret tilsammen de er;
Saa bindes skal og vore Hjerter
Baade hisset i Himlen og her.“

„Og Moder den gamle hun sagde:
„Min Datter vær trostig i Gu,
Han kommer vel engang tilbage,
Men Tiden den er ikke nu!“

„Om Aftenen, da Solen neddaled,
Bekjinnende Dale og Fjeld,
Da ilede til Lunden vi begge,
At sig hinanden Farvel.“

Han sagde: „Mathilde den skønne,
Knæl fromt nu ned med mig
Og sværg mig Trofskabsløftet,
At aldrig du sviger mig.“

„En Guldnaal af Haaret hun tager,
Stak Fingeren saa Blodet randt,
Og lod det paa Stenen falde,
Hans Navnetræk skrev hun grandt.

„Tre Fingre hun holder i Beiret
Og svor ved den høieste Gud:
„Saa sandt som mit Blod her nu rinder,
Saa sandt vil jeg blive din Brud.“

„Saa Farvel da, du min Elskte.
Levvel! Jnden Aaret er slut,
Saa kommer jeg sikkert tilbage
Og da skal du blive min Brud!“

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

„Den skønne Mathilde hun venter,
Hun venter med Længsel og Sorg;
Her sidder hun ene og sørger,
Alt ubi sin Moders Borg.“

Mathilde hun sidder og sømmer
Hans Billed i Silke og Gulb.
„At Leonard“, hun sukker derunder,
„Blot du var mig nu tro og hulb!“

Og som hun nu sidder og sømmer,
Et Bud fra sin Moder hun faar:
„At, Høere min Datter kom snarlig,
Thi nu jeg til Døden fremgaar.“

„Jeg hjem til min Moder da ganger,
Men at, alifor vilde jeg kom,
Thi brustet var hendes Dine,
Og borte var hendes Aand!“

„Og at! Hvad skulde jeg gjøre,
Jeg arme, uhykkelige Barn, —
Min Leonard fra mig var vegen,
Hvor skal nu jeg støtte min Arm?“

„Jeg strax ned til Stranden da ganger,
Og Leonard i Sindet jeg har.
Her skuer jeg udover Vandet,
Men — Forstanden borte alt var.“

„Saa gid du da være forbandet
Til Graven oplukker sit Svælg
Og gid du blandt Helvedes Aander
Maa slæbe som ringeste Træl.“

„O grusomme Mathilde, hvad svar du?
O Gud du forlader min Bøn!
Nu bruser jo Stormen paa Havet,
Og nu vil jeg bede for ham!“

„Nu her i min ensomme Celle
Jeg sidder af Kummer nedtrykt,
Mit Haab kun paa Herren jeg bygger,
Til Himlen blir min Tilflugt!“

Pris 15 Dre.